

Sygn. akt VII Ka 1196/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Lutostańska

Sędziowie: SO Anna Górczyńska

SO Magdalena Chudy (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marzena Wach

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Płońskiego

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014r.

sprawy oskarżonego S. A. o przestępstwo z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 12 listopada 2013r. sygn. akt VII K 622/13

orzeka:

I zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II zasądza od oskarżonego koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym opłatę w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych)

UZASADNIENIE

S. A. został oskarżony o to, że:

w dniu 14 marca 2013 r. o godz. 15:15 na drodze publicznej w miejscowości B. ul. (...), gm. S., kierował samochodem marki C. (...) o nr rej. (...), powietrzu, 1,76 promila, 1,52 promila alkoholu we krwi

- tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, wyrokiem z dnia 12 listopada 2013r., sygn. akt VII K 622/13:

I. oskarżonego S. A. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 71 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 3 (trzech) lat i orzekł wobec niego 30 (trzydzieści) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 63 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, zaliczając okres zatrzymania prawa jazdy od 14 marca 2013 r.;

IV. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 300 (trzystu) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony, zaskarżając orzeczenie w całości. Wskazał, że wyrok w sprawie, w której nie ma osób pokrzywdzonych, jak również szkód materialnych jest dla niego krzywdzący. Skarżący podniósł, że w toku postępowania przygotowawczego popełnionych zostało szereg błędów, polegających na niewykonaniu szczegółowego szkicu z miejsca zdarzenia, podczas gdy wykonany nie zawiera podstawowych informacji (punktów odniesienia SPO, SLO), niezabezpieczeniu śladów na jezdni, ani na pojazdach, niezwymiarowanie pasa ruchu, nieustalenie usytuowania pojazdów na danym pasie, toru ich ruchu i przecięcia kolizyjnego, niewykonania dokumentacji fotograficznej. Apelujący wskazał również, że Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił jego stan zdrowia oraz dotychczasowej praktyki jako kierowcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, gdyż zawarta w niej argumentacja jest całkowicie pozbawiona racji.

Analiza zaskarżonego wyroku i jego uzasadnienia, przez pryzmat treści wywiedzionego środka odwoławczego, w kontekście całości ujawnionego materiału dowodowego, nie daje obiektywnych podstaw do uznania, aby kontrolowane orzeczenie dotknięte było - w mającym znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonego zakresie - uchybieniami, skutkującymi koniecznością wzruszenia zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy w tej mierze dokonał - generalnie wnikliwej i wszechstronnej analizy wszystkich istotnych okoliczności, zarówno korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego i na jej podstawie wyprowadził trafne ustalenia faktyczne, które dawały pełne podstawy do skazania oskarżonego za przypisany mu czyn.

Nie zasługuje na uwzględnienie sformułowany w apelacji wniosek skarżącego o brakach postępowania przygotowawczego określanych przez niego jako „rażące zaniedbania”. Apelujący sugeruje bowiem, że takie wady postępowania jak: niewykonanie szczegółowego szkicu z miejsca zdarzenia, podczas gdy wykonany nie zawiera podstawowych informacji (punktów odniesienia SPO, SLO), niezabezpieczeniu śladów na jezdni, ani na pojazdach, niezwymiarowanie pasa ruchu, nieustalenie usytuowania pojazdów na danym pasie, toru ich ruchu i przecięcia kolizyjnego, niewykonania dokumentacji fotograficznej mają wpływ na kwestię sprawstwa oskarżonego w niniejszej sprawie. Zauważyć bowiem należy, że przedmiotem postępowania karnego była kwestia odpowiedzialności oskarżonego za czyn ujęty w ramy kwalifikacji prawnej z art. 178 a § 1 k.k., który polega na prowadzeniu- w czasie i w miejscu opisanym w zarzucie- pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Przepięstwo to ma charakter formalny. Do jego znamion nie należy skutek w postaci na przykład spowodowania kolizji, wypadku czy katastrofy. Jest ono dokonane w momencie uruchomienia pojazdu i podjęcia jazdy. Stąd też podnoszone przez skarżącego kwestie wskazujące na konieczność uzupełnienia materiału dowodowego dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie nie mają żadnego znaczenia. Bezspornie zaś z akt sprawy wynika, że oskarżony w dniu 14 marca 2013r. kierował pojazdem marki C. (...), który uczestniczył w kolizji drogowej z pojazdem marki A. (...). Po kolizji S. A.został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, a wynik pomiaru wskazywał 0,53 mg/l i 0,55 mg/l. Twierdzenia skarżącego sugerujące na niemiarodajny charakter pomiaru uzyskanego za pomocą urządzenia elektronicznego typu Alkometr 2.0 nie zasługują na uwzględnienie. Jak wynika bowiem ze świadectwa wzorcowania, urządzenie na dzień wykonania pomiaru miało aktualnie przeprowadzone wzorcowanie, którego termin ważności upływał w dniu 28 marca 2013r.

Dodatkowo jak wynika z powołanego dokumentu, wzorcowanie miało miejsce w dniu 28 września 2012r., co wskazuje, że przeprowadzane jest ono co sześć miesięcy, a nie- jak sugeruje to skarżący- raz do roku.

Bez względu na powyższe, fakt znajdowania się oskarżonego w stanie nietrzeźwości potwierdziły wyniki badań laboratoryjnych na zawartość alkoholu we krwi, których skarżący nie kwestionował. Sąd meriti prawidłowo również zweryfikował podnoszoną przez skarżącego okoliczność wpływu zażywanych leków na stwierdzony stan nietrzeźwości. Z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej wprost wynika, że żaden z przyjmowanych przez S. A. leków nie zawiera alkoholu etylowego, zaś działanie substancji czynnych zawartych w tych tabletkach nie ma wpływu na metabolizm alkoholu w organizmie ludzkim (k.108). Sam fakt, że opinia została sporządzona przez biegłego z zakresu medycyny sądowej, nie zaś przez biegłego z zakresu farmakologii, a zatem specjalności jakiej życzył sobie skarżący nie ma wpływ na jej wartość dowodową. Dla zakwestionowania opinii biegłych konieczne jest wykazanie przesłanek z art. 201 k.p.k., takiej zaś argumentacji brak w środku odwoławczym oskarżonego. Kwestionowanie dowodu z opinii biegłych wymaga od sądu, bądź stron, wykazania, że była ona oparta na błędnych przesłankach, bądź nie odpowiada aktualnemu stanowi wiedzy w danej dziedzinie lub też jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania. Procedura karna nie daje ani organowi procesowemu ani stronom prawa do jednostronnego, arbitralnego zdyskwalifikowania opinii biegłego bez wykazania, że jest ona niepełna lub niejasna albo została sporządzona nierzetelnie.

Pominięcie przez Sąd pierwszej instancji wniosków zawartych w ekspertyzie nr (...) sporządzonej w dniu 19 września 2013r. przez Centrum (...) w O., również nie sposób rozpatrywać w kategoriach uchybienia. Pomijając już w tym miejscu fakt, że opinia ta nie dotyka istoty przedmiotowej sprawy, którym było ustalenie faktu prowadzenia przez oskarżonego pojazdu w stanie nietrzeźwości (a nie zaś okoliczności zaistniałej kolizji drogowej z udziałem pojazdu S. A.), stwierdzić należy, że ekspertyza ta nie może stanowić dowodu w sprawie. Opinie prywatne, czyli pisemne opracowania zlecone przez innych uczestników postępowania aniżeli uprawnione organy procesowe, nie są opiniami w rozumieniu art. 193 k.p.k. w zw. z art. 200 § 1 k.p.k. i nie mogą stanowić dowodu w sprawie. Koniecznym warunkiem do uznania pisemnej wypowiedzi biegłego za opinię jest nie tylko sporządzenie jej przez biegłego sądowego, ale także poprzedzenie jej postanowieniem organu procesowego o zasięgnięciu opinii tej osoby jako biegłego. Dopiero więc z chwilą wydania postanowienia o powołaniu biegłego celem sporządzenia opinii, staje się on uczestnikiem postępowania, wydana zaś przez niego opinia uzyskuje cechy opinii w rozumieniu przepisów postępowania karnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2008r., sygn. akt II K 290/07, opublikowany w LEX 346651).

Powyższe nie budzące wątpliwości fakty w sposób jednoznaczny i kategoryczny wskazują na sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu z art. 178 a § 1 k.k. Ustalenia tego nie może podważyć stan zdrowia oskarżonego, czy też okoliczność, że w dotychczasowej jego praktyce jako kierowcy nie zdarzyły się przypadki naruszenia norm prawnych.

Zaskarżenie wyroku w całości nałożyło na Sąd odwoławczy obowiązek zbadania adekwatności orzeczenia o karze. W kontekście ujawnionych okoliczności faktycznych nie sposób przyjąć by wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności razila surowością w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. tym bardziej, że orzeczona została z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wprawdzie fakt zastosowania środka probacyjnego uzależnienia jej wykonanie od postawy samego oskarżonego, tym niemniej biorąc pod uwagę okoliczność, że oceniane w przedmiotowej sprawie zachowanie stanowiło incydent w jego życiu, wyraźnie odbiegający od dotychczasowej jego linii, S. A. wymaga przede wszystkim oddziaływań wychowawczych, a nie represyjnych, dostosowanych do jego potrzeb reedukacyjnych i resocjalizacyjnych. Orzeczona kara grzywny wzmocni oddziaływanie kary pozbawienia wolności, a dodatkowo uwzględnia- zgodnie z art. 33 § 3 k.k. - możliwości zarobkowe wymienionego i jego warunki rodzinne. Środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych- oparty na podstawie obligatoryjnej z art. 42 § 2 k.k.- jest oczywistą konsekwencją wynikającą ze skazania oskarżonego za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości.

W tym stanie rzeczy, Sąd odwoławczy oceniając zarzuty i wnioski skarżącego za niezasadne, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną (art. 437 § 1 k.p.k.).

Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. obciążył oskarżonego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, w tym na podstawie art. 2 ust 1 pkt 2 i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych opłatą w kwocie 180 zł.